

בבית המשפט העליון

בש"פ 1159/10

בש"פ 1220/10

בפני: כבוד השופטת א' פרוקצ'יה

העוררת בבש"פ 1159/10
והמשיבה בבש"פ 1220/10 : מדינת ישראל

נגד

המשיבה בבש"פ 1159/10
והעוררת בבש"פ 1220/10 : ענת קם

ערר המדינה וערר הנאשמת על החלטת בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו מיום 10.2.10 במ"ת 17995-01-10
שניתנה על-ידי כב' השופט ז' המר, סגן נשיא

בשם העוררת בבש"פ 1159/10
והמשיבה בבש"פ 1220/10 : עו"ד שאול כהן

בשם המשיבה בבש"פ 1159/10
והעוררת בבש"פ 1220/10 : עו"ד אביגדור פלדמן ועו"ד איתן להמן

החלטה

(נוסח מתוקן ומאושר לפרסום)

1. לפני ערר המדינה ועררה של ענת קם (להלן: המשיבה) הנוגעים לסוגיית המעצר, חלופת המעצר, ותנאי החלופה הנוגעים למשיבה בגין העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

המשיבה מואשמת בביצוע עבירות חמורות כנגד בטחון המדינה. המדינה ביקשה לעצור אותה עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' סגן הנשיא, השופט ז' המר) החליט לשחררה בחלופת מעצר בתנאים.

המדינה עוררת לבית משפט זה על החלטת השחרור, ומבקשת כי ינתן צו מעצר כנגד המשיבה עד תום ההליכים. המשיבה מצידה עוררת על תנאי חלופת המעצר, אותם קבע בית המשפט קמא בהחלטתו.

רקע

2. כנגד המשיבה הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות חמורות על בטחון המדינה, הכוללות עבירה של מסירת ידיעה סודית בלא סמכות לכך בכוונה לפגוע בבטחון המדינה, בניגוד לסעיף 113(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ועבירה של איסוף והחזקת ידיעה סודית בכוונה לפגוע בבטחון המדינה, בניגוד לסעיף 113(ג) סיפא לחוק העונשין.

על פי הנטען בכתב האישום, בין חודש אוגוסט 2005 לחודש יוני 2007 שירתה המשיבה, במסגרת שירות סדיר בצה"ל, כפקידה בלשכת אלוף פיקוד המרכז. החל מחודש אפריל 2006 שימשה עוזרת ראש לשכת האלוף. במסגרת תפקידה זה, נחשפה לחומר ומסמכים סודיים רבים ברמות סיווג שונות. תוכן המסמכים כלל תכניות שונות למבצעים צבאיים, סיכומי דיונים בצה"ל, פריסת כוחות צה"ל וסיכומי תחקירים, הערכות מצב של צה"ל, יעדים שונים של צה"ל, ועוד. במהלך השירות הצבאי, צברה המשיבה בתיקייה מיוחדת את המסמכים והמצגות, ובסמוך למועד שחרורה בחודש מאי 2007 העתיקה את תכני התיקייה לשני דיסקים – האחד למצגות והשני למסמכים. את הדיסקים לקחה לביתה, והעתיקה את תוכנם למחשב נייד בביתה. המסמכים והמצגות כללו מסמכים בסיווגים בטחוניים שונים

כתב האישום מייחס למשיבה מניעים אידיאולוגיים בביצוע מעשי העבירה שיש בביצועם כדי לפגוע בבטחון המדינה, בין היתר באמצעות פרסום המסמכים והמצגות לציבור.

על פי כתב האישום, בקיץ 2008, הציעה המשיבה את המסמכים שבחזקתה לעיתונאי יוסי יהושע, אך מסירה זו לא יצאה לפועל. בחודש ספטמבר 2008, או בסמוך לכך, מסרה המשיבה, ללא סמכות כדין, ובכוונה לפגוע בבטחון המדינה, לעתונאי אורי בלאו מסמכים שהוצאו על ידה מלשכת האלוף.

לאחר מסירת המסמכים לעיתונאי בלאו, שוחחה עמו המשיבה מספר פעמים במטרה לסייע לו בהכנתם, ובמתן הבהרות לשמות מבצעיים, יעדים וקודים המופיעים בהם, והכל בכוונה לפגוע בבטחון המדינה. בעזרת מידע זה, פרסם בלאו החל מחודש נובמבר 2008 סדרת כתבות בעתון "הארץ".

עד כאן לנטען בכתב האישום בעניינה של המשיבה.

ההליכים

3. עם הגשת כתב האישום ביקשה המדינה לעצור את המשיבה עד תום ההליכים נגדה. לטענת המדינה, קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיבה לביצוע העבירות בהן היא מואשמת, הבנויות בעיקר על הודאותיה המפורטות של המשיבה, על תפיסת המחשב האישי שלה ובו המסמכים הסודיים שנטלה מלשכת האלוף; וכן על חוות דעת מפורטת של אגף המודיעין בצה"ל, השופכת אור על מהות המסמכים, על הסכנה שבחשיפתם, ועל הנזק העלול להיגרם מהחזקתם או מסירתם בידי אנשים לא מוסמכים.

אשר לעילת מעצר, נטען כי קיים חשש ששחרור המשיבה יסכן באופן ממשי את בטחון הציבור והמדינה, וכי קיימת סכנת הימלטות מצידה, נוכח העונש החמור הצפוי לה אם תורשע. המדינה הסבירה, כי המשיבה שוחררה למעצר בית לאחר חקירתה הראשונה בשל שיקולי חקירה, וכי לאחר שמרבית החומר שנלקח על ידה נאסף על ידי גורמי החקירה, ולאחר בירור תוכנו ומניעה של המשיבה בביצוע העבירות, הגיעה העת לעוצרה עד תום הליכים.

במסגרת הדיון בבית משפט קמא לא היתה מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה; המחלוקת נסבה על שאלת קיומה של עילת מעצר, ועל האפשרות להורות על חלופת מעצר במקרה זה.

4. ביום 10.2.10 ניתנה החלטת בית משפט קמא, בה הוחלט להחיל על המשיבה חלופת מעצר. בית המשפט קבע בהחלטתו, כי הוא רואה עצמו פטור מהכרעה בשאלה אם הצליחה המשיבה לסתור את חזקת המסוכנות הסטטוטורית החלה בעניינה, וזאת נוכח הוראת החוק בסעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים)

התשנ"ו-1996, המחייבת את בית המשפט בכל מקרה לבחון אפשרות שחרור נאשם לחלופת מעצר. בענין זה, נתן בית המשפט משקל מכריע לעובדה כי המשיבה שוחררה לביתה במהלך חקירתה, על אף העבירות החמורות בהן נחשדה אותה עת. התוצאה היא כי, למעשה, המשיבה לא נעצרה חרף חומרתם המופלגת של האישומים נגדה, ומכאן הסיק בית המשפט כי גורמי החקירה עצמם לא סברו בשום שלב כי נשקפת מהמשיבה סכנה ממשית לבטחון הציבור והמדינה. תרם לכך גם שיתוף הפעולה המלא של המשיבה עם גורמי החקירה. לאור כל אלה, הורה בית משפט קמא לשחרר את המשיבה בחלופת מעצר בתנאים הבאים:

- (1) מעצר בית מלא בבית האם בתל אביב, בפיקוחה של האם;
- (2) הפקדה של 100,000 ₪ במזומן או בערבות בנקאית להבטחת התייצבות לדיונים, לנשיאה בעונש אם יוטל, ולמניעת שיבוש הליכי משפט;
- (3) ערבות עצמית וערבות צד ג' של אם המשיבה בסך 150,000 ₪ כל אחת;
- (4) צו עיכוב יציאה מן הארץ והפקדת דרכון;
- (5) איסור על יצירת קשר כלשהו עם מי מן העיתונאים ששמום הוזכר בכתב האישום.

על החלטת בית המשפט קמא עררו הן המדינה והן המשיבה, כאמור.

העררים

5. המדינה טוענת בעררה, כי טעה בית משפט קמא בכך שנמנע מלהורות על מעצרה של המשיבה בשל הסיכון הרב הכרוך בשחרורה, ומשראה לנכון להחיל על עניינה חלופת מעצר בית בלבד.

בהקשר זה המדינה טוענת כי המשך החזקתה של המשיבה בחלופת מעצר יוצר סיכון רב, ברמת הסתברות ממשית, והדרך היחידה למנוע את הסיכון היא באמצעות מעצר המשיבה עד תום ההליכים. כן נטען, כי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט, השפעה על עדים, וקיימת אף סכנת הימלטות בשל העונש החמור הצפוי למשיבה אם תורשע. העובדה כי למשיבה יש ענין אישי בהפצת המידע בחו"ל מתוך מטרה להוקיע את ישראל בפורומים בינלאומיים בדרך העלולה לפגוע בבטחונה, מחזקת את החשש הקיים מפניה. כל אלה מצדיקים מעצר עד תום ההליכים.

6. המדינה מוסיפה, כי המצגות שהמשיבה הוציאה מלשכת אלוף הפיקוד לא נתפסו עד היום בידי גורמי האכיפה, ומיקומן אינו ידוע. בנסיבות אלה, קיימת אפשרות כי בידי המשיבה מצוי חומר מסווג נוסף שהיא עשויה לעשות בו שימוש הנוגד את החוק. עוצמת הסיכון לנזק בהיקף כה גדול מצדיקה מעצר. הסיכון גדל פי כמה לאור העובדה כי מדובר בעבירות שבוצעו על רקע מניע אידיאולוגי, שתוצאתן פגיעה בבטחון, ונוכח העובדה כי המשיבה נמנעה מהבעת חרטה על מעשיה. המדינה מוסיפה עוד, כי שחרורה של המשיבה ממעצר בעת החקירה נבע מצורכי החקירה שעיקרם נגע לצורך באיסוף המסמכים והמצגות שהוצאו שלא כדין מלשכת האלוף. כן נתקיימו שיקולי חקירה מורכבים אחרים, שלשמם נדרש שיתוף הפעולה של המשיבה. מששיקולים אלה כבר אינם קיימים, יש לעוצרה בשל הסכנה הנשקפת משחרורה. המדינה מציינת, כי אפילו ייטען כי שחרור המשיבה בשלב הראשון היה מוטעה, גם אז יש להתמקד בטעמים הרלבנטיים, התקפים עתה, המצדיקים מעצר עד תום ההליכים.

7. המשיבה בטיעוניה ביקשה להותיר בעינה את החלטת בית משפט קמא להחיל עליה חלופת מעצר, ואף להקל בתנאי חלופת המעצר שנקבעו לגביה. לטענת בא כוחה, כל הנתונים הרלבנטיים לנושא החקירה נמסרו על ידי המשיבה לגורמי החקירה למן היום הראשון של החקירה, היא הקפידה על קיום תנאי השחרור, ולא הפרה אותם. נטען, כי אין מקום למעצר המשיבה כיום, לאחר שלא נעצרה כלל מאז החקירה, ובחלוף תקופה כה ארוכה בה לא היתה עצורה, ובלא שעלתה כל טענה נגדה בדבר אי קיום תנאי חלופת המעצר.

8. המשיבה טוענת עוד בעררה כי הראיות כנגדה אינן מקימות יסוד נפשי של כוונה לפגוע בבטחון המדינה, כנדרש בעבירות בהן היא מואשמת. מטרתה במעשיה נועדה לפרסם בציבור הישראלי כי מתרחשות הפרות דין חמורות על ידי הצבא, וכי פסיקות בג"ץ אינן מיושמות. מאחר שהצנזורה אישרה לעיתונאי הישראלי לפרסם את כל החומר שהומצא לו על ידי המשיבה, ממילא אין המדינה יכולה לטעון כי התנהגותה מקימה ודאות קרובה לפגיעה בבטחון המדינה. המשיבה טוענת עוד כנגד האיסור שהוחל עליה במסגרת תנאי חלופת המעצר לצאת ממקום מגוריה, ואומרת כי יש להיות ערים לעובדה כי הוצאת החומר מהצבא נעשתה עוד בשנת 2007, ומסירת החומר בוצעה בשנת 2008; לאור חלוף הזמן מאז בוצעו פעולות אלה, הטלת מעצר בית מוחלט ללא יכולת יציאה מהבית גובלת באמצעי בלתי מידתי. לא קיימת סכנה אמיתית לשיבוש הליכים, לאחר שהמשיבה מסרה את גרסתה המלאה לגורמי החקירה, וכיום לא ניתן עוד לשבש את חשיפת האמת. המשיבה מסרה לגורמי החקירה את החומר

ביוזמתה ומרצונה הטוב, ונתנה גרסאות מלאות ומפורטות. בנסיבות אלה, לא מתקיימות עילות המצדיקות מעצר בית מוחלט; לטענתה, יש לבטל את מעצר הבית, ולהסתפק בערבויות הכספיות הכבדות שהוטלו עליה ובני משפחתה, המהוות כשלעצמן גורם אפקטיבי חשוב להשגת תכליות המעצר.

9. בעקבות הדיון שהתקיים בעררים, נתבקשה המדינה לבחון הצעה שהועלתה על ידי בית המשפט לקבל תסקיר שירות מבחן בעניינה של המשיבה לצורך בדיקת מסוכנותה, וכדי לבחון תנאים אפשריים לחלופת מעצר בעניינה.

לאחר ששקלה את הדברים, הודיעה המדינה כי היא מתנגדת להצעה זו, ועומדת על בקשתה להורות על מעצר המשיבה עד תום ההליכים לאור מסוכנותה, והחשש להימלטותה מן הדין.

לאחר שיקול נוסף, החלטתי לבקש משירות המבחן תסקיר מעצר בעניינה של המשיבה. ביקשתי במסגרת זו את התייחסותו, בין היתר, לשאלת מסוכנותה והחשש להימלטותה של המשיבה על רקע האישומים נגדה. כן נתבקשה התייחסות לחלופת מעצר הן בשאלת עצם התאמת חלופה לנסיבות הענין, והן מבחינת תנאי החלופה הנדרשים להבטחת האפקטיביות של אמצעי זה בהשגת תכלית המעצר בדרך שתפגע פגיעה פחותה בחירותה של המשיבה.

תסקיר המעצר

10. ביום 17.3.10 הוגש תסקיר מעצר בעניינה של המשיבה.

מהתסקיר עולות ההערות הבאות: התסקיר מתמקד בתיאור קשיים ומורכבות מיוחדים באישיותה של המשיבה, ומתאר היבטים שונים הקשורים בכך. בהקשר זה נכתב בתסקיר כי קיימים אצל המשיבה קשיים רגשיים שונים העלולים להביאה לפעול בדרך של הכשלה עצמית הקשורה להפרת תנאי חלופת המעצר שהוטלו עליה. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי כיום ברורה למשיבה החובה לקיים את החוק, וכן ברורה לה משמעות הפרת החוק. השירות המליץ על המשך החזקתה של המשיבה בתנאים מגבילים של מעצר בית, בכפוף לפיקוח הוריה ודודתה, בין בדירתה בתל אביב, ובין בדירת הוריה בירושלים. על פי התסקיר, ניתן לשקול גם שעות התאוררות מחוץ לבית, בליווי אחד המפקחים.

11. בתגובת המדינה לתסקיר מיום 25.3.10 נאמר, כי היא אינה רואה לשנות מעמדתה לפיה יש להורות על מעצרה של המשיבה עד תום ההליכים. לטענתה, חוסר היציבות וקשייה האישיותיים של המשיבה, כפי שתוארו בהרחבה בתסקיר, עלולים להביא להכשלתה העצמית מבחינת הפרת תנאי החלופה. בנסיבות אלה, כך נטען, התסקיר מאשש את החששות מהשארתה של המשיבה בחלופת מעצר, ומחזק את המסקנה כי יש לעוצרה עד תום ההליכים.

12. המשיבה מצידה טוענת בהודעתה מיום 28.3.10 כי יש לשחררה בחלופה בלא מעצר בית כלל לאור מעבר הזמן מאז בוצעו העבירות המיוחסות לה, ולאחר שמסרה את גרסתה המלאה לגורמי החקירה. לטענתה, המסמכים אינם עוד ברשותה, והיא אינה זוכרת את תוכנם. היא הקפידה על קיום תנאי מעצר הבית שהוטלו עליה, על אף שלא היתה נתונה לפיקוח. לטענתה, במכלול הנסיבות כפי שהתבררו, לא רק שאין להקשיח את תנאי החלופה, אלא יש לרככם.

הכרעה

13. הפרשה העובדתית שנגולה בכתב האישום, שעל עיקריה אין מחלוקת של ממש בין הצדדים, נושאת עמה מאפיינים בולטים של חומרה. לכאורה, חיילת בשירות חובה בצה"ל, מוצבת למילוי תפקיד רגיש בלשכת אלוף פיקוד בצבא, ונחשפת בכך, מכוח תפקידה, לחומרים ולנתונים חסויים ביותר מבחינת בטחון המדינה. היא מפרה הפרה בוטה את חובתה לשמור על סודיות המידע במסגרת מילוי תפקידה, ומועלת מעילה קשה באמון הצבא ובאמון שנתנו בה מפקדיה בנטילה לידיה של חומרים מסווגים ברמה גבוהה ביותר, והעברתם לצדדים שלישיים לצורך פרסומם ברבים. מדובר בכמויות מסמכים הנאמדים באלפים, המצויים ברמות סיווג שונות. המעשים המיוחסים למשיבה נושאים חומרה מיוחדת במספר רבדים: בראש וראשונה, הם עשויים לפגוע פגיעה של ממש באינטרסים חיוניים של המדינה בהיבטים בטחוניים וצבאיים. שנית, הם מערערים נורמות פליליות בסיסיות הקשורות בחובות סודיות החלות על כל אדם המועסק במערכת השירות הציבורי, ובמיוחד על מי שמשרת במערכות הבטחון, שבהן לחובות אלה מעמד ומשמעות מיוחדים; ושלישית, יש במעשים המיוחסים למשיבה משום הפרה מהותית של נורמות המשמעת בצבא, ופגיעה עמוקה באמון הבסיסי המתחייב ביחסי מפקדים ופקודים, שבלעדיו רמת תיפקודה של המערכת הצבאית והבטחונית תיפגע פגיעה קשה.

14. מניעה של המשיבה בביצוע המעשים המיוחסים לה, שהיא אינה כופרת בביצועם, יתבררו במלואם בהליך השיפוטי גופו. אולם נכון לשלב זה ניתן לומר, כי יהיו אשר יהיו המניעים האמיתיים, המעשים המיוחסים למשיבה מצביעים, לכאורה, על עיוות פנימי עמוק בתפיסת חובותיו של חייל כלפי המערכת הצבאית אותה הוא נדרש לשרת, וסטייה חמורה מאחריות בסיסית שאזרח חב כלפי המדינה אליה הוא משתייך. עשיית דין עצמית של חייל, ממניע כזה או אחר, שסופה נטילה בהיחבא של אלפי מסמכים, שחלקם מסווגים בדרגות סודיות גבוהות ביותר, מסירתם לצורך פרסומם ברבים, תוך הפרת חובות סודיות בסיסיות, ותוך נטילה מודעת של סיכון ממשי לפגיעה באינטרסים בטחוניים חיוניים, מהווה הפרה של נורמות פליליות ומשמעיות מהחמורות ביותר. עשיית דין עצמית במידע מסווג וסודי ביותר הנוגע למערכת הבטחונית טומנת בחובה סכנה פנימית עמוקה. הותרת ההחלטה בידי חייל או אזרח מן השורה מה יעשה במידע סודי של רשות שלטונית, ובמיוחד של רשות בטחונית – האם הוא יישמר בידי הרשות, או יתפזר וייצא משליטה – עלולה לסכן אינטרסים חיוניים של המדינה ולערער מן היסוד את מבנה המערכות וכללי המשמעת המחייבים במסגרתן. טעם של "תיקון עולם", ככל שהוא עולה מפיו של הפרט, אינו יכול לשמש הסבר או תשובה לעשיית דין עצמית כאמור, במיוחד כאשר קיימים מסלולים מערכתיים מובנים שבמסגרתם ניתן להעלות טענות, השגות, והאשמות מכל סוג שהוא. מציאות זו היא העומדת ברקע הפרשה שבפנינו.

15. ענייננו, אפוא, בעבירות פליליות חמורות, שהעונש הצפוי בגינן עשוי להיות חמור וממשי. חומרתן של העבירות, והעונש הצפוי בגינן, מקרינים על עילות המעצר. החשש מפני המשיבה בשלב זה מתמקד בשני מישורים: המישור האחד – אפשרות שלא ניתן לשוללה כי ייעשה גם בעתיד שימוש פסול בחומר סודי שנלקח על ידי המשיבה אך עדיין לא אותר, ומוצאותיו אינם ידועים.

תורמת לכך העובדה כי המשיבה אינה מכה על חטא ולא הביעה חרטה על מעשיה, ולטענתה, היא חדורת מוטיבציה אידיאולוגית בפעולתה. בנסיבות אלה, לא הוסר הסיכון כי עלול להיעשות שימוש נוסף במסמכים שטרם נתפסו ועדיין מהלכים חופשי מחוץ לשליטת בעליהם.

המישור השני – קיים חשש להפרת תנאי חלופת המעצר, אליו התייחס שירות המבחן בתסקירו. חשש זה עולה ממורכבות התנהלותה של המשיבה, וקווי אישיותה כפי שתוארו בידי שירות המבחן.

אופיין של העבירות המיוחסות למשיבה על פי הנתונים העובדתיים שהתבררו לכאורה, ודרך התנהלותה, מעלים ספק ביחס לאמון שניתן לתת בה ובשיקול הדעת המופעל על ידה גם לגבי העתיד. אין בטחון שלא ייעשה שימוש פסול נוסף בחומר חסוי שטרם נתפס על ידי גורמי החקירה. אין בטחון כי לא יופרו תנאי חלופת המעצר, בתאנות כאלה ואחרות. תסקיר שירות המבחן נתן חיזוק למאפיינים אישיותיים בעייתיים במשיבה, המעלים חשש לסטיות אפשריות כאלה.

16. מנגד, חרף הנתונים המחמירים המתוארים, כבר מתחילת הדרך לא עמדו גורמי הבטחון על מעצרה של המשיבה, והחקירות בעניינה מאז יום 15.12.09 התנהלו שלא במסגרת מעצר. בינתיים, חלפו קרוב לארבעה חודשים מאז נחשפה הפרשה, שבמהלכם לא נמסר לבית המשפט על הפרות תנאי חלופת המעצר מצד המשיבה. גם אם באיזון ראשוני בין השיקולים הצריכים לענין אפשרויה מקום בתחילת הדרך להורות על מעצרה של המשיבה, הרי נכון לעת זו, נוכח חלוף הזמן הניכר שבמהלכו היא אינה עצורה, ומאחר שלא עלתה טענה ישירה בדבר הפרת תנאי השחרור, יהא זה בלתי מידתי להורות עתה על מעצרה עד תום ההליכים של המשיבה. זאת, כאשר אין זה ברור, במישור המעשי, כי מעצר כזה הינו חיוני לצורך נטרול מסוכנותה, ואיון החשש להפרת תנאי חלופת המעצר על ידה. יש, אפוא, להותיר את חלופת המעצר בעינה.

17. עם זאת, נראה לי כי חלופת המעצר כפי שגובשה על ידי בית משפט קמא לוקה בחוסר הידוק מספיק של תנאיה, כנדרש על מנת להבטיח שהיא תשמש אמצעי חלופי ראוי למעצר ממש, ולמנוע עשיית שימוש לרעה בה. נדרש איזון ראוי בין שיקולי האינטרס הציבורי בהגנה על הבטחון ותקינות ההליך השיפוטי, לבין ההגנה על חירותה של המשיבה במידה האפשרית, ולצורך כך נדרש לשכלל את אמצעי הפיקוח שיוטלו על המשיבה במסגרת חלופת המעצר.

18. לאור האמור, ובהתייחס להמלצות שירות המבחן, אני קובעת כדלקמן:

במהלך ההליכים המשפטיים תחול על המשיבה חלופת מעצר, וזאת בכפוף לתנאים הבאים:

- (1) המשיבה תהיה כפופה למעצר בית מלא במשך 24 שעות בדירתה השכורה בתל אביב [REDACTED].
- (2) המשיבה תהיה כפופה לפיקוח מלא במשך כל שעות היממה על ידי מפקח אחד לפחות מהאנשים המנויים להלן: האם, האב, האחיות יערה קס, והדודה (הנזכרת בתסקיר המעצר).
- (3) המשיבה תתייצב בתחנת המשטרה הקרובה למקום מעצר הבית פעם בשבוע ביום ג' בשעה 13:00. היא תלווה לצורך כך על ידי אחד המפקחים.
- (4) ההפקדות הכספיות והערבויות הכספיות שנקבעו בהחלטת בית משפט קמא תעמודנה בעינן.
- (5) כן יעמדו בעינם התנאים בדבר עיכוב יציאה מן הארץ והפקדת דרכון, וכן האיסור על יצירת קשר עם מי מן העיתונאים הנזכרים בכתב האישום, כפי שהוטלו בהחלטת בית משפט קמא.
- (6) ככל שהמדינה תבקש להטיל על המשיבה מגבלות נוספות לענין נגישותה לחומר הסודי, או לענין קשריה עם גורמים חיצוניים באמצעות טלפון או מחשב, או מגבלות אחרות ממין הענין, היא תוכל להגיש בקשה מתאימה בענין זה לערכאה קמא, והבקשה תיבחן לגופה.

מובהר בזאת למשיבה ולמפקחים עליה כי כל סטייה מהחובות והתנאים המוטלים מכוח החלטה זו עלולה להביא להמרת חלופת המעצר במעצר ממש. כן מובהר בזאת, כי הקו המפריד בין מעצר ממש לחלופת מעצר הוא דק מן הדק בנסיבות מקרה זה.

19. ערר המדינה מתקבל, אפוא, בחלקו, וערר המשיבה נדחה.

ניתנה היום, ל' בניסן התש"ע (14.04.10).

ש ו פ ת